Повернеться додому. В підвечір’я
Постукає новесенький костиль
Замість руки. Устами чорно-сірими
Ледь вимовить до матері: прости…

Відмовиться від чарки і обіду,
Давитиметься прісним пирогом,
І за поріг не вийде, де сусіди
Намарне дожидатимуть його.

Довгенько поправлятиме фіранки,
І не підніме навіть голови
Як скаже батько: буде спершу тяжко,
Але ж ти повернувся. Ти — живий…

Та так і не заладиться розмова…
Застигне світло тоскне і бліде,
Зігнеться мати над столом святковим:
— Не руште мамо, вона ще прийде…

Затерпне жінка перед образами,
Тремтячі руки здійме до чола:
— Ох сину, ти ж її роками
Відштовхував, казав щоб не ждала.

І стільки сліз пролито, скільки муки!
А поголос, недобрі язики?..
Він дивиться на двері і на… руку,
Зітхає: мамо, нащо їй такий?..

І гнеться під важкими обручами,
Тарілки геть злітають зі стола.
…Та двері вже цвітуть під кулачками,
А в нього замість рук аж два крила.

Дівча сміється, тішиться і плаче,
І вихорить по хаті буревій:
— Тепер не відштовхнеш мене, козаче,
Тепер не відпущу, тепер ти мій!

Він супиться, а дівчина танцює,
А за дверима креш різноголось:
— Не утечеш, як так тебе цілують!
Батьки втирають сльози: п о ч а л о сь…